

אמנם לפי שאר קושי תוס' לעיל ה' ע"ב ד"ה מה נצילה, דהא על הק"ו איכא פירי דמה נצילה צהמה שאינה מעמאה צצית הצליעה ותירלו דמסקי דר"מ אקרא סמך, וצזא כדרי בקושי דלמא הכיקש לשחיטה דגם צעוף שחיטה מכשר דהא מ' ק"ו לא ה' אפשר למילף, ול"ע.

ע' ע"א תוד"ה יבא איסור נבילה, תימ' למאן דאית ליה איסור מוסיף.

תמהני מה מוסיף שייך הכא נצילה על חלב, דהוי רק כולל ואי דנאסר לגבוי הא צהמה צע"מ דלא חזי לגבוי הוי רק כולל, ול"ע.

שם תוס' ד"ה יבא איסור נבילה, תימ' למאן דאית ליה איסור מוסיף.

כוונתם נראה דהוי מוסיף דנאסר לגבוי עיי' תוס' חולין ק"א א' [ד"ה מאן].

ולא ידעתי הא משכחת צע"מ דמקודם דנתנבלה ה' אסור לגבוי. וצתוס' לעיל ס"ט ע"ב ד"ה ר"א וכו' צזא יש לעיי' על קושייתם הא י"ל (דעריפות) [דנצילה] חל על קדשי מטעם מוסיף ואף דנעטרפה ל"ש, מ"מ לשונם אפי' נצילה גמורה.

ואולי דכוונתם דעריפה שנתנבלה דכזר אסור (לגבוי) מטעם עריפות לא חל איסור נצילה על איסור קדשי, ול"ע. אח"כ מלאתי צעזכ"י שתמה כן צשער המלך פי"ז מהא"צ ה"ח.

שם תוד"ה וחד למעוטי וכו', משום דר"מ לטעמי' דאית ליה אחע"א.

תמוה לי הא ר"מ זכריות [י"ד א'] מלינו דס"ל אחע"א כולל ומוסיף ואיסור צ"א משא"כ נצילה על עוף עמא, ול"ע.

ע' ע"א תוס' ד"ה וחד למעוטי עוף טמא וכו'.

תמהני הא לכאור' זכו צעמנו פירכת הש"ס ור"מ הא' נצילה מאי עמיד ליה ר"ל דע"כ קאי לדשא דמי שאיסורו משום צ"ת נצילה.

גם תירוצם דר"מ לטעמי' דאית ליה אחע"א, תמהני הא צספ"ג דיצמות מצואר דר"מ ס"ל כולל ומוסיף ואיסור צ"א, משא"כ נצילה על עמא דליכא חד מינייהו לא, ול"ע.

ע"א ע"ב רש"י ד"ה מין בשאינו מינו, עולה בשלמי' שאין מתן דמן וכו'.

תמהני הא מתן דמס שוי' צ' שכן ארבע, ול"ע.

ע"ב ע"א תוס' ד"ה אלא למ"ד את שדרכו, דמשמע אפי' חטאת עוף.

לא ידעתי אמאי לא תירלו צפשוטו דאף צהמה אם נתערב חטאת המתות צשארי חטאות לא הוי חכר"ל כיון דלאחר הציעול חזי רק לכהנים כמ"ש תוס' אח"כ, ול"ע.

ע"ג ע"ב הא כמ"ד בע"ח אין נדחי'.

תמהני הא מיד שמלק א' למעלה נדחה זו מלכזות צשמא חטאת היא ודמה למטה, וא"כ אז נעשה דיחוי צין מליקה להזאתו, ול"ע.

ולכאור' ה' נראה לומר דהרי צלא"ה יש לעיי' הא דקיי"ל צכל הפסולי' דעלו לא ירדו הא כיון

דלכתחילה לא יעלו ממילא הוי דיחוי, ול"ל דלענין פסול דדיחוי ג"כ לא ירדו, וא"כ י"ל דהא דצפסול דיחוי לא

ירדו היינו כיכי דנדחה אחר השחיטה דהוי פסולו צקודש, אצל כיכי דנדחה מחיים אם אמרי' דצע"ח נדחי' לא

הוי פסולו צקודש ואפי' עלו ירדו עיי' לעיל ס"ח ע"ב תוס' ד"ה אמר רב וכו', והא דס"ל לרע"ק דצדוקי'

צצעין דעלו לא ירדו, י"ל דפסול דצעל מוס שאני כיון דגלי קרא דמוס עובר צשער המוס דכשר ילפי' מיני'

דפסול דצעל מוס לא מקרי דיחוי, גם י"ל כיון דהך דיחוי דמוס אינו צעופות מש"כ לא ירדו אצל דיחוי מ'

פסול דשייכי צכל קדשי' אף כיכי דחזר ונראה מ"מ מטעם דיחוי עלו (לא) ירדו כיכי דנדחה מחיים, וא"כ י"ל הא

דאמר רצא כיון דאמור רצון לא נקריב אי נקריב לא מרלי, היינו אף דעלה מ"מ כיון דנדחה מחיים לא הוי

פסולו צקודש, ולא פריך הש"ס מהכי' דחטאת שנתערב' צעולה, ומשנינן דס"ל צע"ח אינו נדחה ולא מתחיל שם

דיחוי רק אחר (הדיחוי) [המליקה] ממילא הוי פסולו צקודש ואמרי' על הפסול דדיחוי ג"כ אם עלו לא ירדו.

ואולם עדיין לצי מפקפק דנראה דהדין כיכי דעלו לא ירדו, מ"מ אין הקרבן כשר ולא מרצה לצעלי'

ולריכי' להציא קרבן אחר וכנראה מפירש"י זצחי' פ"ב ע"א ד"ה ואין הליץ וכו' ואם כן עדיין יקשה

מהכי' דחטאת שנתערבה דנימא דמיד אחר המליקה נדחה אף דהוי פסולו צקודש ואם עלו לא ירדו מ"מ לא

יבא מרצה, ול"ע.

ע"ז ע"א ברש"י ד"ה א"ל אמאי לא תותבי', "במי' מהא.

ק"ל למאי צריך לדחוקי (דלתני) [דלותצ'י] נמי מהא וכו' כרוכלא לחשיצ ולחל, הא צפשוטו י"ל דמקשה

דיותר הו"ל להקשות ממתני' דשביעית שביא קודמת למתני' דמערש שני וגם אלימא הקושי' יותר, דצמתני'

דאין לוקחי' תרומה יש לומר דמייירי ג"כ צתרומת צצלו

ואריך למפרך רק צורך סתמא, וצמתני דשציעית חלים
הקושי יותר דקתני בשמן של תרומה, ולי"ע.

ע"ז ע"ב תוד"ה אי הכי וכו', תימה דלישגי וכו'.
ק"ל דלכאורי אין התחלה לקושיית דכיון דר"א בעלמא
ס"ל בהנך צע"מ דאם לא הי' על הכבש דלא יעלו,
וא"כ איך שייך לומר לדצריכס דלא ס"ל כרע"ק חלא
דעלו ירדו כו"ל להתיר משום לשם עלים הא איכו
לנפשי צהך דינא ענמו דאצרי צע"מ ס"ל דלא יעלו
אם לא הי' על הכבש, ודוקא לקמן שייך לדצריכס
דעכ"פ לדידי צע"מ צכל גווני מותר חלא דלדידי
לא צעי כלל לשם עלים ולזה הקשה לדצריכס דלשחרי
עכ"פ משום לשם עלים אף דגם איכו ס' דמשום לשם
עלים לחוד אינו מתיר כדס"ל לר"א צרוצע וגרצע, מ"מ
צהך דינא גופי איכו מתיר צכל גווני ומטעם אחר
שייך קצת לומר לדצריכס אף דגוף הסצרה לא ס"ל
לנפשי וכמ"ש תוד"ה אודו לי מיהת, אצל אם צהך
מלחא ענמו אסור לר"א כ"ז שלא עלה על הכבש
ולחכמי דלא ס"ל כרע"ק כוי כלל עלה על הכבש ל"ש
כלל לומר לדצריכס, ולי"ע.

ע"ח ע"א ש"מ צ"ל צ"ב.

ק"ל לשיטת הסוצרי דעכ"ע דאוריית' כוי רק עשה ולא
לאו א"כ הכא דמיירי לענין מלקות שפיר אמר
ר"ל דאין לוקי כיון דצטל ואסור רק משום [עשה].

ע"ח ע"א תוד"ה הפיגול, דאפי' היתר לא מצטרף.
לא זכיתי, מה ענין זה לזה הכס דהיתר לא נצטל
צאיסור דניכר צזה לא מצטרף אצל הכא דמה
שנצטל מעט צרוצ נצטל וכוי כולו פיגול זולת להרמצ"ן *
דס"ל דדוקא איסור נעשה היתר אצל היתר לא נעשה
איסור מכא ציעול אצל כראי מדין אין היתר מצטרף
לאיסור אין מוצן.

שם תוד"ה מתיב, תימה דלא מקשה לי'.

לא הצנתי דלכאורי אפי' קצת קושי ליכא, דצטלמא
לא נזכר צשום מקום דעכ"ע דאורייתא וי"ל דכוי
רק דרצנן, לזה פריך ממתני' זו דחייצ צחלה משמע
דיכולי להפריש ממקום אחר ע"ז או דסמך על אידך
פירכא דקתני דיולא צה משום מלה, ולי"ע.

שם תוד"ה מתיב רבא וכו', מכל התורה דקיי"ל
טכ"ע.

לא ידעתי מהיכן כו"ל להקשות דעס כעיקר דאורייתא
דלמא צכל מקום כוי רק דרצנן וכרי רש"י [חולין]

* ע"י רמב"ן ור"ן ע"ז ע"ג א'.

ל"ח צ' פסק צאמת דכוא דרצנן, לזה פריך מכא דיולא
י"ח מלה מוכח דכוא דאוריית', ולי"ע.

שם תוד"ה אלא מין בשאינו מינו וכו', דהתם חוזק
המרירות.

ק"ל דלפ"ז ישאר קושי חוס' צפסחי [שם] דאחר
שאכל מלה לצד יאכל מלה ומרור צכריכה, ומה
דחירו דשוב כוי מלה רשות ומרור דרצנן ומצטל מלה
למרור, הא צזה כוי טכ"ע, ולי"ע.

ע"ח ע"ב [תוד"ה הא דרבי'], אע"ג דחשיבי ליה
קצת מב"מ לומר דבטל ברוב.

מבואר מדצריכס דכוכיתו דיין לצן וחלצ מקרי מצ"מ
עס מים מדצטל צרוצ אי לא אמרי רואין.

ולא זכיתי להצין דגם אם נקרא מצסא"מ כיכי דלא
חלי צעטמא צטל צרוצ ואי דגם הכא כיון דנ"ע
החלצ וחיין לצן צמים לא צטילי אפי' לענין מקוה, א"כ
מה צכך דמקרי מין צמינו מ"מ לענין טעמא אין שוין
ואין תועלת לקולא מלד מין צמינו דלענין ציעול צרוצ
חלי רק צעטמא וכמ"ש כש"ך ס' ל"ח, וד' יאיר עיני.

ע"ט א' תוד"ה אמור רבנן, וחר"ר יוסף דאורליינש
הי' מפרש דלכך לא לקי אטעם כעיקר וכו' דיליף
מג"נ וליכא אלא עשה.

תמהני א"כ איך אמרי צסוגי ש"מ נ"ע צרוצ לאו
דאוריית' הא ר"ל דמיירי לענין חיוצ מלקות
דלענין זה צאמת לא אזלי צחר טעמא, ולי"ע.

פ' ע"ב ה"ג שנתערבו ארבע בארבע.

לא זכיתי להצין דמה צכך דנותן ארצע צשציל זה וד'
צשציל זה דלמא מה דנותן ארצע צקנן מערצית
(מזרחית) [לפוגית] ככל ממין זה עולה, ומה שנותן
ארצע צקנן דרומית מזרחית ככל שלמי, וא"כ נותן
מעולה רק על קרן א' וכן משלמי.

פ"ג ע"ב תוד"ה למעוטי קמצים, כגון לבונה
קודם קמיצת הסולת.

וק"ל דצזה חמאי חרד הא דומה לאמורי קודם זריקת
דס דמשניין דלא חסרה מעשה צגופי וכו"נ צלצונה
דלא חסרה צגופה, ולי"ע.

דף פ"ד בתוס' ד"ה הניתנין למעלה וכו', כי שמא
בנשפך הדם ונאבד קודם קבלה לא יאמר ר"ש.

תמהני מסוגי דלקמן דף ק"ח ע"א רצה אמר קצלה
צכלי חול א"צ, כרי להדי דצנתקבל צכלי חול